

РЕШЕНИЕ

№ 6350

гр. София, 21.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 08.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **5161** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,

Образувано е по жалба на М. Б. М. от [населено място] срещу Заповед №ИС-101/-23.04.2013 година на Директор на Дирекция”Социално подпомагане”С.”.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че заповедта изобщо не е връчена и по този начин са засегнати нейните права и законни интереси. Посочва се още, че заповедта не е мотивирана и многократно е подавал молба за исканата помощ,но и е било отказвано устно да приеме.Иска се отмяна на заповедта и се претендират сторените по делото разноски. В съдебно заседание,оспорващата М. Б. М.,редовно уведомена при условията на чл.137,ал.7 АПК се явява лично и с адвокат М., редовно упълномощена,която поддържа жалбата на заявените основания и моли да и бъдат присъдени сторените по делото разноски. Съображения развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването-Директор на Дирекция”Социално подпомагане”-С., редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК, се представлява от юрисконсулт С., редовно упълномощен ,който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.Заявява претенция за намаляване на адвокатското възнаграждение по реда на чл.78,ал.5 ГПК. Твърдения относно неоснователността на жалбата, развива и в писмена защита.

Административен съд София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и възраженията на страните,при условията на

чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства- е видно, че оспорващата е майка на две деца- близнаци- К. А. Ч. и М. А. Ч. , родени на 09.06.2011 година в [населено място].

Със Заповед № ИС-2121/01.07.2011 година на Директор на Дирекция” Социално подпомагане „ С.” е отпусната еднократна помощ за 2 деца в размер на 1200 лева.

С Решение от 05.12.2012 година,постановено по гр.дело № 17699/2011 година, VI брачен състав е признато за установено по иска с правно основание чл.62,ал.2 от СК, предявен от М. Б. М. против И. К. М. и малолетните деца К. И. М. и М. И. М., че не са заченати и не произхождат от И. К. М. и признато за установено ,че децата произхождат от А. С. Ч., постановена е промяна в бащиното и фамилното име на двете деца- К. А. Ч. и М. А. Ч.. Решението е влязло в сила на 18.01.2013 година

На 10.04.2013 година, оспорващата подаде Молба- декларация за отпускане на еднократна парична помощ за отглеждане на близнаци до навършване на една годишна възраст- К. А. Ч. и М. А. Ч..

На 23.04.2013 година ответникът по оспорването издал оспорената заповед, с която отказал отпускане на исканата помощ.

По делото е приложено заверено копие на цялата административна преписка, както и доказателства, че бракът между оспорващата и съпругът и И. К. М. е прекратен и то с влязло в сила решение на 02.07.2013 година..

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд-София град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния двумесечен срок по чл.140,ал.1 АПК/ предвид обстоятелството , че в заповедта не е посочено пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, а и от приложената обратна разписка не може да се установи какво е изпратено на оспорващата от страна на Дирекция „Социално подпомагане-С.” и кой и в какво качество е получил изпратеното нещо/ в нея липсва отбелязване качеството и имената на лицето ,което е получило пощенската пратка/от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните.

Оспорената Заповед №ИС-1012//23.04.2013 година на Директор на Дирекция ” Социално подпомагане- С.”, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК,вр. с чл.154,ал.2,т.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При преценката,съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

В разглеждания случай,оспорената заповед е издадена от компетентен орган-това е Директор на Дирекция”Социално подпомагане-С.-гр.С.,на когото изрично по силата на чл.10,ал.6 от ЗСПД е предоставено правото да издава заповеди за отпускане на семейни помощи за деца, респективно на това да отказва отпускането на такива. Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма.

Заповедта съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити,с означение на фактическите и правните основания за издаването и-чл.6а от ЗСПД. Неоснователен е доводът на оспорващата ,че заповедта не е мотивирана, защото в нея административният орган е изложил мотивите си защо отказва отпускането на

исканата помощ. Неоснователно е и твърдението, че административният орган не е взел предвид образуваното съдебно производство за оспорване на произхода на децата и не е точел факта, че съпругът и не е биологичен баща на децата, защото едва с влизане в сила на съдебното решение и то на дата 18.01.2013 година е установен произходът на децата и и в хода на съдебното производство/ и то висящо/ няма как със сила на пресъдено нещо/ да се установи произходът на децата и Директор на Дирекция” Социално подпомагане” І С. да приеме, че баща на децата и е друг, а не съпругът и. Едва съдебното решение и то влязло в сила признава този произход. Сочените от страна на оспорващата твърдения в посока необяснимото поведение на администрацията- каране на небиологичния баща да подписва молбата – декларация за отпускане на детски надбавки, не може да бъде предмет на разглеждане в настоящото производство.

При издаването на заповедта административният орган-Директор на Дирекция”Социално подпомагане- С. е спазил процесуално-правните разпоредби на АПК. Неоснователен е доводът на оспорващата, че заповедта не и връчена лично на нея и с това са нарушени основните и права, защото на първо място, невръчването на заповедта, респективно връчването касаят само и единствено сроковете за обжалване на същата. На второ място, твърдението на оспорващата, че заповедта е връчена на непълнолетното и дете К., не може да доведе до незаконосъобразност на заповедта. Дори и да се приеме този факт, то именно с връчването на заповедта на непълнолетното и дете, самота заповед и е станала известна/ за което е налице и признание за това от самата оспорваща. Следва да бъде отбелязано още, че връчването, респективно невръчването на даден административен акт на лицето, не е сред основанията, водещи до неговата незаконосъобразност или нищожност, а винаги и безусловно засяга сроковете за обжалване на акта. Наред с това, и при казаното по- горе, жалбата е процесуално допустима / предвид това, че в нея не е посочено пред коя орган и в какъв срок може да се обжалва. Подаването на жалба от страна на оспорващата/ което действие тя няма как да извърши, ако не знае както за съществуването на заповедта, така и за нейното съдържание/ сочи, че нейните законни права и интереси са упражнени.

При издаването на заповедта, ответникът по оспорването и спазил и материално-правните разпоредби.

От доказателствата по делото е видно, че административното производство е иницирано от страна на оспорващата чрез подаване на Молба – декларация за отпускане на еднократна помощ за отглеждане на близнаци до 1 годишна възраст и то на дата 10.04.2013 година, към която е приложила Удостоверение за раждане на двете деца- К. и М. А. Ч..

Основен конституционен принцип, залегнал в разпоредбата на чл.47, ал.1 от Конституцията е, че отглеждането на децата до пълнолетието им се подпомага от държавата, като това подпомагане, е намерило доразвитие в Закона за социалните помощи за деца, сочещ вида на отпусканите месечни помощи за деца, една, измежду които е помощта по чл.6а от ЗСПД- отпускане на еднократна парична помощ отглеждане на близнаци до навършване на една годишна възраст. Съгласно сочената разпоредба, майката (осиновителката) има право на еднократна парична помощ за отглеждане на близнаци до навършване на една година, независимо от доходите на семейството, когато децата не са настанени за отглеждане в специализирана институция за деца. Размерът на помощта по ал. 1 се определя ежегодно със закона за

държавния бюджет на Република Б. за съответната година, но не по-малък от предходната година и се изплаща за всяко дете близнак. Изплаща се на майката (осиновителката), а при невъзможност да я получи - на друг законен представител на детето, а при условията на ал. 1 еднократна парична помощ за отглеждане на близнаци до навършване на една година се предоставя и на самотния баща (осиновител). Самият ред за отпускането на помощта е регламентиран в Правилника за прилагане на Закона за семейните помощи за деца, като в чл. 16а, ал. 1 ППЗСПД е посочено, че еднократна парична помощ за отглеждане на деца близнаци до навършване на една година се отпуска въз основа на подадена молба-декларация по образец, утвърден от министъра на труда и социалната политика, към която се прилагат: копие от удостоверение за раждане на децата, за които се иска помощта, копие от заповедта на директора на дирекция "Социално подпомагане" и/или решението на съда за настаняване на децата в семейство на роднини, близки или в приемно семейство по реда на [чл. 26 от Закона за закрила на детето](#) - в случаите по [чл. 6а, ал. 5 ЗСПД](#) и лична карта (за справка).

Съгласно чл. 16а, ал. 5 от ППЗСПД, правото на получаване на еднократната помощ по ал. 1/ какъвто процесният случай, за получаване на еднократната помощ/ по ал. 1 възниква от датата на раждането на децата, освен ако те са оставени за отглеждане в специализирана институция за деца към датата на подаване на молба-декларацията и/или от датата на настаняване по [чл. 26 иот Закона за закрила на детето](#). В чл. 12, ал. 6 от ЗСПД, е предвиден 6 месечен давностен срок, в който може да бъде упражнено правото - за еднократните помощи за отглеждане на близнаци до навършване на една година, считано от края на месеца, през който децата са родени, осиновени или настанени по реда на [чл. 26](#) от Закона за закрила на детето

В случая, административният орган е отказал отпускане на помощта, тъй като към датата на подаване на молбата, децата са навършили една годишна възраст. Настоящият съдебен състав не споделя доводите на оспорващата и на нейния процесуален представител, че правото да подаде молбата за отпускане на исканата помощ не е упражнено именно поради отказ да се приеме молбата на оспорващата от страна на служителите на Дирекция "Социално подпомагане" - С.. На първо място, дори и да се приеме, че оспорващата, заедно с Молбата - декларация за отпускане на еднократна помощ при раждане на близнаците/ както твърди това е станало преди 01.07.2011 година/ и е направила опит да подаде и молба декларация по чл. 6а от ЗСПД/ и тогава и неправилен отказ същата втора- молба декларация да бъде приета/, то липсват както твърдения, така и доказателства, че тя след този така наречен отказ е направила други опити и то в рамките на предвидения срок по чл. 12, ал. 5 от ЗСПД да подаде нова - молба- декларация. На второ място, липсват доказателства, тя да се е възползвала от правото си да обжалва отказа за неприемане на молбата- декларация до съответния по-горестоящ орган или по някакъв начин да е сигнализирала за отказа, да е упражнила правото си да обжалва отказа за неприемане на молбата-декларация. Нещо повече дори- едва след влизане в сила на съдебното решение от 05.12.2012 година, с което за биологичен баща на двете деца- близнаци е признат А. Ч. и е извършена промяна в актовете за раждане на децата, оспорващата, както сама твърди в жалбата си, е уведомила Дирекция "Социално подпомагане" - С.. Едва на дата 10.04.2013 година, оспорващата е подала Молба- декларация за отпускане на исканата помощ/за което свидетелства и нейното изявление, направено в съдебно заседание, което обаче е станало далеч и много по-късно след изтичане на предвидените в

закона срокове. Молбата- декларация за отпускане на еднократна парична помощ за отглеждане на близнаци до навършване на една годишна възраст, е следвало да бъде подадена в 6 месечен срок от изтичане на месеца, в който децата са родени- в случая от 30.06.2011 година е започнал да тече този срок, съответно на това изтичащ на 31.12.2011 година./, като тук тоново липсват каквито и да било доказателства, че след така „наречения отказ” през месец юни 2011 година, оспорващата да е подала молба- декларация за отпускане на исканата помощ в рамките на срока. Напротив и при казаното по- горе и от самата жалба е видно, че тя е предприела или направила опити да подаде молба- декларация едва след като е влязло в сила съдебното решение за установяване произхода на децата от биологичния им баща и то на дата 10.04.2013 година- когато децата отдавна са навършили предвидената възраст от една година. Следва да бъде отбелязано още, че помощта по чл.6а се отпуска само при наличие на визираните в закона предпоставки и правото се упражнява в сроковете, визирани в закона. С подаването на молбата – декларация от 10.04.2013 година, когато шестмесечният срок за подаването и отдавна е изтекъл и децата вече са навършили една година/ в конкретния случай приблизително са на две години/, е безспорно, че правото и да поиска отпускането на помощта е преклудирано и съвсем законосъобразно ответникът по оспорването е отказал отпускането на помощта, още повече, че децата са навършили една година. Помощта по чл.6а от ЗСПД цели да подпомогне майката/ и другите правоимащи лица, посочени като получатели, визирани в чл.6а от ЗСПД в отглеждането на децата до навършване на една година. Навършването на една година от страна на децата и пропускането на срока, в който може да бъде упражнено правото да се поиска отпускането на помощта, предпоставя отпускане на друг вид помощи, регламентирани в ЗСПД. Напълно неоснователен е доводът на процесуалния представител на ответника по оспорването- юриконсулт С., направено в писмените бележки в посока, че оспорващата не е подала исквата молба до СГС своевременно и молбата декларация в едногодишния давностен срок. На първо място, на юриконсулт С. са убягнали разпоредбите за това кой може да бъде легитимирана страна по исковете за установяване на произход, кой може да подава искви молби и кой може да бъде ответник по тях. На второ място, отново на юриконсулт С. са убягнали и разпоредбите относно силата на пресъдено нещо на съдебното решение, както и значението на влязлото в сила решение на съда и неговата задължителна сила. На следващо място, обстоятелството дали оспорващата е подала навреме исквата си молба до СГС за установяване на произход на децата и, не може да бъде предмет, най-малко да се излагат доводи в тази насока в настоящото административно производство, защото няма как АССГ да прецени дали оспорващата си е подала в срок исквата молба до СГС или не, още повече, че по делото и по повод тази именно исква молба има влязло в сила съдебно решение. АССГ не е съдебна инстанция, която да проверява влезлите в сила съдебни решения, на които и да било общ граждански съд, в това число и на СГС. Неоснователно е и твърдението на юриконсулт С., че оспорващата не е упражнила правото си да подаде молбата – декларация в предвидения едногодишен давностен срок, защото при казаното по- горе, давностният срок за този вид искана помощ от страна на оспорващата е 6 месеца, а не една година и всъщност такъв сочен от юриконсулт С. едногодишен давностен срок в чл.12 от ЗСПД няма.

В контекста на изложеното, настоящата съдебна инстанция намира, че оспорената

заповед отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне не предявеното срещу нея оспорване.

Съдът констатира ,че оспорващата не е внесла следващата се държавна такса по сметката на АССГ в размер на 10 лева/ предвид обстоятелството, че в ЗСПД и ППЗСПД няма изричен текст ,който да освобождава лицата от заплащане на ДТ/ в ЗСПД има препращане към АПК относно издаването, оспорването и изпълнението на ИАА, не и разпоредба, която да освобождава лицата по закона от заплащане на държавна такса.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващата за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване.В този смисъл, съдът не се произнася по искането на юрисконсулт С. за редуциране на адвокатското възнаграждение по реда на чл.78,ал.5 от ГПК.

Воден от гореизложеното и на основание чл.173,ал.3 АПК, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на М. Б. М. от [населено място] срещу Заповед №ИС-101/-23.04.2013 година на Директор на Дирекция”Социално подпомагане”С.”.

ОСЪЖДА М. Б. М. ОТ ГР.С. ДА ЗАПЛАТИ ПО СМЕТКАТА НА АССГ СУМАТА ОТ 10 ЛЕВА- ДЪРЖАВНА ТАКСА.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на оспорващата и на Директор на Дирекция”Социално подпомагане- С..

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в14 дневен срок от получаване на препис от решението, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ: